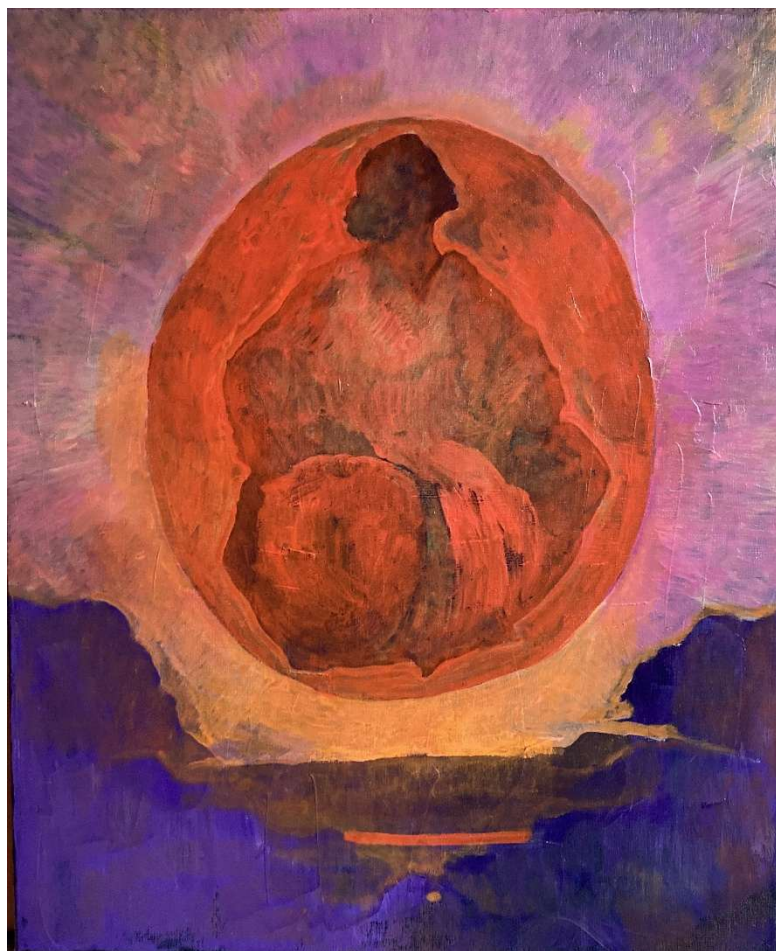

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG
KÖRLEVELE

2025. HÚSVÉTTÓL
MICHAEL-IDŐSZAKIG

TARTALOM

CÍMLAPKÉP Döbrönte Zoltán: Embernap

IDŐSZAKI GONDOLATOK

Bozókiné Anna: Előfutárunk, János

Peter Skaller: Keresztelő János - Mennydörgés és büntudat

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK

Hová költözzön közösségünk központja?

Visszatekintés egy folyamatra

Úton...

Éneklések

A közössÉG ereje - A Családos napok margójára

Konfirmáció

Konfirmánsok nyári tábora

Fiatalok tábora

Nyári tábor

Nemzetközi Ifjúsági Találkozó Lengyelországban

Nemzetközi Ifjúsági Tábor Ausztriában

NEMZETKÖZI KITEKINTÉS

Megújulás vagy elengedés?

SZÍVÜGYEINK

Hátizsákkal Stuttgartban

A pálos rend szellemisége

CSOPORTMUNKÁK ÉS KÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Az evangéliumi kör Budapesten

ÉNERŐD képzés - beszámoló

Kultikus motívumok elmélyítése és gyülekezeti hírek

Tematikus napok; Evangéliumkör; F fiatal felnőttek beszélgetése;

Sorsalakítás és karma; "A béke arca"

KAPCSOLAT

A programjainkat külön ismertetőben tesszük közre.

IDŐSZAKI GONDOLATOK

Mostani körlevelünk szellemi gondolatokat hordozó rovatában a Húsvétől Mihály-napig tartó időszakból a János-naphoz és -időszakhoz kapcsolódunk kiemelten.

Előfutárunk, János

„A János-nap emlékeztet bennünket arra, hogy volt egy előfutára az emberiség fejlődésében fordulópontot jelentő legmagasabb individualitásnak. ... Újra és újra értésünkre adják, hogy vannak emberek, akik az ilyen történeteket bizonyos vonatkozásban előre jelzik. Ezzel egyszersmind világossá válik, hogy az események nem véletlenül következnek be.” (Rudolf Steiner: A János-evangélium a másik három evangéliummal, különösen a Lukács-evangéliummal való viszonylatában. GA 112, 1. előadás. Kassel, 1909. június 24.)

Az évkör ünnepeinek jelentős része közvetlenül Jézus Krisztus életéhez és tettehez kapcsolódik: advent – karácsony – vízkereszt – passió – húsvét – mennybemenetel – pünkösd. Ám a kör akkor válik teljessé, amikor János és Michael ünnepével egészítjük ki.

Hogyan kapcsolódik János és Michael Jézushoz, Krisztushoz? Ha nagyon egyszerűen akarnánk megfogalmazni, akkor János a földi, Michael az égi hírnök. Feladatuk, hogy az emberi szíveket készítsék elő, bátorítsanak és felhívják a figyelmet a változás szükségességére.

Keresztelő Jánosban egy olyan embert látunk, aki önmaga is állandóan keresi a változást, a megtisztulást és erre szólít fel mindenkit, aki hozzá jön. Felismeri és elfogadja a rábízott küldetést. Elhivatottság és egyben alázat jellemzi. Figyeli az égiek megnyilvánulásait. Nem kételkedik, és nem tartja magát nagyobbak vagy fontosabbnak a rábízott feladatnál. Éberségéről és őszinteségéről nem mond le még akkor sem, ha ez az életébe is kerül.

Vajon mindezek igazak a feltámasztott Lázárra is, aki aztán Jánosként a Jelenések könyvét fogadta és adta az emberiségnek bátorításként, később pedig megírta a János-evangéliumot?

A kérdés költői, ám János időszakában érdemes az ő lényére is gondolni, hiszen a Jelenések könyve sok olyan képet tartalmaz, ami a jövőből szól hozzánk. Ha a nyitó idézet sorait valóban komolyan vesszük, akkor itt is igaz, hogy: „Újra

és újra értésünkre adják, hogy vannak emberek, akik az ilyen történéseket bizonyos vonatkozásban előre jelzik. Ezzel egyszersmind világossá válik, hogy az események nem véletlenül következnek be.”

Kívánom, hogy Keresztelő János és Lázár János alakjára tekintve, életünk minden pillanatában az égiek felé törekedve merítsünk bátorságot és erőt mindazokhoz a dolgokhoz, amelyek a világra várnak, hogy felegyenesedve állhassunk meg az Ember Fia előtt!

Bozókiné Tengely Anna

Peter Skaller: Keresztelő János – Mennydörgés és büntudat

János-időszaki elmélkedés a szerző Nature Contemplations (Természeti tünődések) című könyvéből

„Ezért így beszélt a néphez, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelkedjen: „Viperák fajzata! Ki tanított arra titeket, hogy fussatok az eljövendő harag előtt? ... Ekkor megkérdezte a tömeg: „Mit tegyünk hát?” „Akinek két ruhája van – válaszolta –, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs. S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen.” Jöttek a vámosok is, hogy megkeresztelje őket, s így szóltak hozzá: „Mester, mit tegyünk?” Ezt felelte nekik: „Ne szedjete be többet, mint amennyi meg van szabva.” Megkérdezték a katonák is: „Hát mi mit tegyünk?” Nekik így felelt: „Ne zsaroljatok, ne bántsatok senkit, hanem elégedjete meg zsoldotokkal.””(Lk 3,7-14)

A nyárközépi napok mozdulatlan, kedvetlenséget kiváltó, párás forróságát gyakran egy vihar hűsítő, megtisztító ereje oldja fel. Jóllehet a villámok fénye, a mennydörgés, a szellőkésések és a sokszor átláthatatlan függönyként szakadó eső kelthet félelmet, de aztán friss, hűs levegő érkezik. Ekkor velünk együtt az egész természet megkönnyebbül, a világ pedig láthatóan felébred álmából.

Keresztelő János úgy állt a tikkasztó pusztában, mint hatalmas, mennydörgő vihar. Villámfényként lángoló szavai a világosságot és az igazságot villantották fel, és lelkük mélyéig megrázták az embereket, akik e szavaktól büntudatra ébredtek.

Időnként mindannyian átéljük a mozdulatlanság kedvetlen, tompa állapotait. Talán ilyenkor a sorstól egy megrázkódtatásra vagy egy másik ember erős szavaira van szükségünk ahhoz, hogy meglássuk, ezt az állapotot a fel nem ismert eltévelyedés, tagadás és gyengeség felgyülemlett érzései – röviden a büntudat – okozták. Nem szeretünk ezekkel a gondolatokkal és érzésekkel szembesülni, inkább elkerüljük őket.

A büntudat nyomasztó ereje bénítóvá válhat, de ha nyíltan szembenézünk vele, növekedési erővé alakulhat. Gondoljunk csak Parsifál első lovagtanítója, Gurnemanz szavaira: „egy lovagnak sohasem szabad elveszítenie a szégyenérzékét”.

János mennydörgő szavai a hűsítő keresztelővízhez, a bűnbánathoz és az eljövendő, megváltó fénybe vetett reményhez vezették az embereket. Ugyanígy mi is megtisztító megkönnyebbülésre lelhetünk, ha képesek vagyunk elviselni a büntudat viharát anélkül, hogy elfutnánk előle, és ha építő módon tudunk hozzáállni.

A bűn és a szégyen érzése csak azért jelenhet meg, mert lelkünkben hordozzuk a fény és a jó mércéjét. Ezekből az eszményekből nyerjük a motiváló erőt, amely megszüli emberi törekvésünket. Ha rendíthetetlenül meg tudunk állni a viharban, lehetőségünk van megpillantani a tévelygéseinkre rávilágító, azokat napvilágra hozó eszményeket. Ezek az ideálok a bennünk élő Krisztus-lényben lakoznak, aki azon igyekszik, hogy megváltsa az eredetileg Isten képének tökéletességére teremtett, igazi emberlényt („Legyetek hát tökéletesek, amint menyeyei Atyátok tökéletes!” – Mt 5,48).

Krisztus Fénye az igazság mellett kegyelemmel és szeretettel teljes. Így a büntudat mennydörgő vihara óriási katartikus eseménnyé válhat, amennyiben általa Krisztus újra tiszta utat nyithat törekvéseink előtt.

Fordította: Boros Mária

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK

Hová költözzön közösségünk központja?

2011 novembere óta béreljük és használjuk a Nádor utcai lakást kápolnaként, immár a 14. évben. Hálásak vagyunk, hogy ez a tér ilyen hosszú ideje szolgálja a gyülekezeti életünk céljait. 2019-ben Giezendanner úrral együtt beszélgettünk a közösségünkben arról, hogy lassan kinőjük ezt a teret, és vannak olyan tevékenységek, amelyekre már nem alkalmas a Nádor utcai kápolna. Jó lenne egy nagyobb hely, szeretnénk kertet is szebb környezetben. Több szempontot gyűjtöttünk egy új közösségi tér kereséséhez, de nem határoztuk meg, hogy közülük melyek legyenek az alapvetően iránymutatók. Később Andrej Zsilcov és Fabian Hog papoktól hallottunk példákat az odesszai közösségi ház és colmári templom kialakításáról és építéséről. 2020 őszétől 9 hónapon át foglalkoztunk a jövőtervezéssel, de a helykeresés akkor nem került előtérbe.

A kápolnának használt lakás bérleti díja az elmúlt hat évben nem változott. A további bérléséhez 2025 márciusától havonta 580.000 forint kell fizetnünk. Az emelés mértéke még mindig a piaci árszínvonal alatt maradt, miután a tulajdonos jó gazdaként tekint közösségünkre.

Bozókiné Anna Gyöngyösön él, viszont munkája nagyrészt Budapesthez köti. Az ingázásból fakadó erő- és idővesztés csökkentése érdekében 2024 szeptembere óta egy 17m²-es lakást bérlünk számára, ahol a Budapesten töltött napok idején aludni és dolgozni tud. Ennek a lakásnak a díjával együtt **márciustól havonta már 685.000 Ft-ot kell bérleti díjakra költeni. Ez éves szinten 8.220.000 forintot jelent a költségvetésünkben, ami jelentős teher. Ezért:**

- **Ráttekintünk a kiadásainkra, melyik tételen, hogyan lehet csökkenteni**
- **Új rendszeres hozzájárulók bekapcsolódását kérjük a hordozásba**
- **A már hozzájárulóktól kérjük, hogy aktualizálják a hozzájárulásuk mértékét a lehetőségeikhez mérten**
- **Szívesen fogadunk kezdeményezéseket új bevételi források teremtéséhez**

Felelevenítjük a korábbi helykeresési törekvést, mert időszerűnek érezzük, hogy a közösségünk következő életszakaszának megfelelő helyet keressünk. Ehhez tisztázni kell a helyválasztással kapcsolatos alapvető

szempontjainkat, és megvizsgálni, hogy milyen változást hoznának a különböző alternatívák, például:

- **kipróbálhatjuk a kertés ház/kápolna által nyújtott lehetőségeket**
- Bécsben, a “Wien-Süd” gyülekezetben láttunk erre jó példát: <https://www.christengemeinschaft.at/de/gemeinden/wien/gemeinde-wien-sued/>
- **hosszútávú ingatlanhasználati szerződést köthetnénk egy céljainkat támogató tulajdonossal**
- **bérlés helyett ingatlant vehetnénk a gyülekezetünkből érkező adományokból és/vagy a külföldi baráti kör támogatásával, hitelből, pályázati pénzből...**

Csak magunknak keresünk helyet vagy más antropozófiai csoporttal / közösséggel együttműködve?

A május 4-i gyülekezeti napra ezzel a témával és részletes gazdasági tájékoztatóval is készülünk. A további lépésekről folyamatosan tájékoztatunk majd benneteket.

*Bánda Barbara, Bozókiné Anna, Gulyás Andrea,
Krivácsy Ádám, Silye Imre, Verba Judit*

Visszatekintés egy folyamatra

2023-ban egy munkatársi találkozón született egy vállalás, hogy tegyünk valamit a ministránsképzésért. Hiszen az egész közösség szintjén tudtuk, tudjuk, éljük, hogy bár számosan tudunk ministrálni, néha még sincs időben megfelelő számú ministráns a szolgálathoz. Akik ministrálás ügyben valamilyen elkötelezettséget éreztünk, összeültünk, egyeztettünk, megbeszéltünk, újabb vállalásokat tettünk. Én személy szerint azt, hogy szívesen vállalok, nevezzük így, „személyes képzést”, „egyéni segítségnyújtást” ministrálni vágyóknak. Azért választottam ezt a megoldást, mert egy ideje azt tapasztalom, hogy a csoportos együttműködés már az időpontválasztásnál nehézséget okoz. Ha ez mégis megtörténik, már csak töredék érdeklődőre számíthatunk, és mire eljön a kiválasztott időpont, addigra jelentősen megcsappan a résztvevők száma.

Individualizálódunk. Erősen és rohamléptekkel. Ami persze jó, hiszen a tudati lélek korában az Én erősödése elkerülhetetlen. Ezenkívül rengeteg a program, de egy nap még mindig és mindnyájunknak 24 órából áll, tehát szelektálunk. Döntünk, ami úgyszintén segíti a tudatos élet felé haladásunkat, és választunk, hogy hol tudunk valós fizikaiságunkban megjelenni, aktívan részt venni. Ez is jó és előremutató. Ezért jutottam arra, hogy aki megtalál, azzal egyénileg egyeztetve és magunkhoz, saját élethelyzeteinkhez igazítva szívesen, szeretettel osztom meg azt, amit én tudok a ministrálás menetéről, tudnivalóiról, az előkészítés és elpárolás feladatairól, a személyiségünk szolgálathoz való felkészítéséről...

Ezt képviseltem Anna, Imre és a ministránsképzésben résztvevő társaim felé. Ők ezt elfogadták és támogatták. Papjaink biztosítottak arról, hogy amikor segítség kell, jelezzük nekik, és bekapcsolódnak a folyamatba, amivel kell. Tanácsaikkal, tapasztalataikkal, személyes jelenlétükkel, és szívesen segítenek gyakorolni is. Innen számítva, csak egy kicsivel hosszabb idő után, mint egy gyermek kihordása, 2024 novemberében kaptam Fekete Zsuzsától az első félnék mondatát, hogy ő bizony egyszer majd szeretne ministrálni. (Halleluja! Komolyan! A jelenlévő angyalok tapsikoltak örömben. Na, meg én is lelke mélyén, nem látványosan, nehogy elijeszem Zsuzsit!) Nagy öröm volt átélni egy ilyen megtisztelő bizalmat. Így kezdődött egy körülbelül 4 hónapig tartó folyamat. Volt ebben a folyamatban olyan eset, hogy csak beszélgettünk, vagy olyan is, amikor ministráltam és Zsuzsi megnézte hogyan készítem elő a kommunió szubsztanciáit, vagy megkapta Zsuzsi tőlem a ministránsok írásos anyagát, és legközelebb már kérdések mentén folytattuk a képzést, illetve gyakoroltunk is eszközökkel.

Az egyik a sok közül, amit nagyra értékelek a folyamatunkban: a kérdés. Volt sok és jó kérdés! Ez mutatta a nyitottságot, az érdeklődést, a bátorságot azzal kapcsolatban, hogy van valami, ami nekem új és azt szeretném megismerni. Azt bátorkodom hinni, hogy ez az, amiről Rudolf Steiner is beszélt nekünk a megismerés, az áhítat, tisztelet, az odaadás és elköteleződés lelki erőinek kialakítása kapcsán.

Képzéjétek el, hogy egyetlen előre egyeztetett időpontunkat sem kellett módosítani, megváltoztatni. Mindig, minden úgy történt meg, ahogyan előre elterveztük, kitaláltuk. Mi ez, ha nem kegyelem a mai idők forгатagában?! És bizonyítéka a személyes elköteleződés szellemi, földi támogatottságának! Én ennek éltem meg, és hálával gondolok vissza arra az útra, amit együtt jártunk be.

Most (február 19-én), amikor ezeket a sorokat írom, ott tartunk, az a tervünk, hogy a trinitáris minőségét megnyilvánító időszak négy vasárnapján együtt ministrálunk azért, hogy a négyszer hétnapos ismétlődés által az étertestet is bevonjuk a folyamatba. Ebből egy alkalom már meg is történt. Hibátlanul. Azért írom ezt, mert akik már ministráltak, azok mind tudják, akik még nem próbálták, azok pedig nem tudhatják, hogy mindenféle rémképek jelennek meg tudatunkban az esemény előtt: például, hogy megbotlunk, elesünk, elejtjük a kancsókat, elfelejtjük, hogy mi következik, vagy rosszkor rosszat mondunk, vagy nem mondjuk, amit és amikor kell, nem indulunk időben vagy nem arra, amerre kell... Rémes! Pedig szörnyűségek sosem történnek, hiszen minden földi (például papjaink és a gyülekezet türelme, támogatása) és égi segítség jelen szokott lenni, hogy méltóan teljesítsük a szertartást.

Távolabbi terveink között szerepel, hogy a jobb oldali ministráns feladatait is sorra vegyük, azt az oldalt is megtanuljuk. Így legyen! Én készen állok rá! Zsuzsi pedig tudja, hol keressen, ha továbbra is nekem szenteli bizalmát...

Ha bárki szeretne egy hasonló, de teljesen egyénileg rászabott ministránsképzés útján elindulni, keressen meg bárkit a ministrálni tudók és a képzést vállalók közül. Tudok másokról is, akik hasonló folyamatban vannak, amiről bizonyosan fognak hírt adni. Egészen csodálatos, új, szeretetteljes szövédéket, szövetséget alkothatunk ebben az együttműködésben, ami új erőket is hozhat és régieket is megerősíthet közösségünk életében.

Solymár, 2025 télutója

Szeretettel maradok társatok Krisztusban:

Tóth Bea

Úton...

Az első szertartás, amin részt vettem A Keresztény Közösségben, 3 éve volt, húsvétkor. Emlékszem azt gondoltam róla, éppen olyan, amilyennek lennie kell. Boldog voltam, hogy részese lehettem, és nem sejtettem, hogy ennél sokkal közelebb is kerülhetek Hozzá.

Másfél évvel ezelőtt Budapestre költöztünk, és ezzel együtt számomra elérhető közelségbe került A Keresztény Közösség, és annak lehetősége, hogy ott lehessenek a szertartásokon. Amikor csak tudtam, részt vettem, és erős változásokat élttem/élek meg Általuk. Eleinte ólmos fáradtsággal, nehezen tartott figyelemmel voltam jelen, szinte belealudtam a szertartásba. Aztán nőtt az éberségem, azt vettem észre, hogy ismerősebbek a szavak, mondatok, tudtam figyelni arra is, ami bennem és körülöttem történik. Magammal vittem a hétköznapiakba, amit ott kaptam.

Úgy éreztem, szeretnék még közelebb kerülni a közösséghez. Egy Annával való beszélgetésben mondtam ki először hangosan, hogy valamikor, talán, egyszer, majd, nem sürgős, ... szeretnék a közösség tagjává válni, és ministrálni is. Addig csak kaptam, adni is szeretnék. Tavaly október közepén volt ez a beszélgetés, egy héttel később taggá váltam, és Anna Tóth Beához irányított, hogy elkezdődhessen ministránsná képzésem.

November elején egy szertartás után léptem oda Beához bátortalanul a kéréssel. Örömmel, kedvesen, lelkesen fogadott. Még aznap elküldte emailben a ministrálás feladatainak összefoglalóit, és egy könyvet A Keresztény Közösség történetéről. Ettől kezdve minden alkalommal, amikor a szertartásra eljutottam, beszélgettünk a ministránsi feladatokról. Közben a szertartásokon tudtam a figyelmem változtatni, hol a mozdulatokat figyeltem, hol beleengedtem magam.

Az első pillanattól azt élttem meg, hogy Beával erős kötelék kapcsol össze gondolataink, érzéseink mentén, és nagyon hasonló értékek fontosak számunkra. A kérdéseimre mindig türelemmel, örömmel felelt.

A következő lépés az volt, hogy a sekrestyébe is beléphettem, és a szertartás menetének kultikus tárgyait vettük sorra. Aztán kipróbálhattam, milyen az oltár felé lépkedni a fidibusszal a kezemben, felvenni a ministráns ruhát... minden pillanat megtisztelő volt, és Bea szeretete, figyelme kísért. Majd sor került egy olyan próbára, ahol Imre is ott volt, és együtt végigtekintettük a szertartás teljes menetét, megpróbálhattam minden mozdulatot, lépést.

Február közepére eljutottunk oda, hogy a vasárnapi szertartáson a bal oldalon ministrálhattam. Lehetetlen szavakkal leírni, milyen érzés ott állni, mozdulni,

szolgálni. Váltogatták egymást az erős koncentráció, a megilletődöttség és az öröm. A szertartás során végig számíhattam Bea támogató figyelmére, biztató tekintettel, apró biccentéssel erősített meg, igen, most indulj...

Ebben a néhány hónapban szeretetben, figyelemben, törődésben részesültem a képzésem során, melyek a hétköznapiakba is elkísértek.

Hálásan köszönöm Beának, hogy kísér ezen az úton! Hálásan köszönök minden segítséget Annának és Imrének is! Köszönöm, hogy ministrálhatok!

Pestszentlőrinc, 2025. február

Szeretettel: Fekete Zsuzsanna

Éneklések

Szívesen felhasználnom a Körlevél adta lehetőséget arra, hogy kétféle éneklésről írjak. Elsőként az emberszentelő szertartáshoz tartozó éneklésről, majd a január óta szerveződő Werbeck-éneklésről.

Amióta a közösségben vagyok, folyamatosan foglalkoztat az emberszentelő szertartás, ezen belül is a zene. Hol lehet zene? Milyen zene hat jól a szertartásban? Hogyan hangzik a közösség éneklése? Hogyan hangzik egy-egy hangszer? Hogyan gondolkodnak erről a többiek? Ki mit tud ezekről a lehetőségekről? Mit szeretnének javasolni a papok?

A szertartáson belül öt helyen lehet zenész. Azt szeretném segíteni, hogy mind az öt helyen kihasználja a gyülekezet a szertartás szépítésének lehetőségét, és aktívan hozzájárulhasson a pap mellett ehhez a felajánláshoz. Figyeltem, milyen biztosan énekel a gyülekezet egy-egy vasárnapon. Figyeltem, hogyan lehetne, ha már fejből nem tudjuk a dalokat énekelni, a kottákat a legegyszerűbb módon odaadni az érkezőknek.

Az egyik kezdeményezés szeptember óta az, hogy minden hónap első vasárnapján 9.30-9.50-ig be tudunk énekelni, hogy biztosabban kezdjük el a dalokat. Aki próbálta, észrevehette, hogy belső hangszerünk meghálálja, ha foglalkozunk vele, ha kicsit dúdolgatunk éneklés előtt, és figyelmünket egy nyugodt légzésre, helyes testtartásra irányítjuk.

A másik, próba alatt álló folyamat, hogy van három állandó dal a szertartáshoz. Egy a legelején, egy a Miatyánk után, és egy a legvégén. Ezek a dalok: a Harangkánon, az Amen kánon és a Dicsőség mennyben az Istennek című dalok. A kánonok egy szólamban szólalnak meg. A Harangkánont azért választottam, mert szépen imitálja emberi hangon a szertartásra hívó harangok hangját. Amikor sikerül szép meleg, határozott hangon énekelni a Ding, dong szavakat a ringatózó dallammal, akkor emlékek idéződhetnek fel esetleg régebbiről, egy szép harang- és templomélményről. Ez az emlék jól előkészítheti a lelkünket a várakozásra és a figyelemre. Az Amen egy sora olyan, mint egy arany díszítés a pap szavai után. A Dicsőség mennyben az Istennek dal összefűzi az isteni és emberi világot. Általában adventi énekeskönyvekben van benne, de ezzel kicsit leszűkítették ennek a dalnak a sokrétűségét.

Ezek most az állandó dalok. Emellett a másik lapon vannak az időszakhoz illő, jól ismert dalaink.

* * *

Januárban volt először a kápolnában Werbeck-énekgyakorlás. Olna Trepszker magyar énekesnő Ausztriában él és dolgozik már régóta. Azt az éneklési módot kereste, amelyik a klasszikus hangképzés mellett gyógyítóan fejt ki a saját hang saját magunkra gyakorolt hatását. Ezt a metodikát találta meg a Werbeck-éneklésben. Helyet keresett, ahol lehetőség van gyakorolni, mert van már Budapest környékén egy csoport, akik rendszeresen igénylik a személyes gyakorlást. Mivel engem is nagyon érdekel ez a fajta éneklés, elkértem a kápolnát mint ideális helyszínt. Már két alkalmon vagyunk túl, és a tapasztalat azt erősíti, hogy valóban egészen másképpen nyúlunk a testünkhöz ezekkel az énekgyakorlatokkal. Majdnem három órát „edzünk”; azért is írom ezt a szót, mert folyamatos koncentrációt igényelnek ezek a szokatlan gyakorlatok.

Ahogy a nyelvünket, az ajkunkat formáljuk, használjuk, az eltér a mindennapi szokásainktól. A végén éneklünk dalokat, és ezek az együtthangzások engem mindkétszer meghatottak. Olyan volt a hangzás, mint ami tényleg nem a gégeinkből jön, hanem inkább a szívünkéből. Lágú, halk, melegséges, elmélyült, bekés.

A gyakorlások 15-18 óráig tartanak, szombaton vagy vasárnap, egy hónapban egyelőre egyszer. Előképzettség nem szükséges, mindenképpen egyéni történet,

hogy ezeket a gyakorlatokat mennyire fogadja be elsőre, vagy mennyit szeretne gyakorolni.

Várom a gondolataitokat az éneklésekkel kapcsolatban, a meglepetés ajándék mindig nálam van! :)

Balogh Jázmin

A KözössÉG ereje - A Családos napok margójára

- Anya, ma megyünk A Keresztény Közösségbe, ugye?! - ébreszt csillogó szemekkel a mindjárt 6 éves kislányom, két centiről az arcomba nézve, szombaton fél 6-kor...

- Nem, majd jövő héten. - mormolom neki. - Feküdj vissza aludni!

És a következő héten megismétlődik, csak a válaszom más. De ahogy kimondom, már tudom, hogy elrontottam, mert innentől kezdve esélyem nincs még egy kis pihenésre, ugyanis rohan át a bátyjához, aki szintén már félig ébren van, vagy ha nincs, a hír hallatára egyből felébred. Onnantól kezdve pedig szép ruhát kell adni, hiszen ünnepre megyünk, mert a kápolnában lenni ünnep. (És persze alig lehet őket meggyőzni, hogy ne akarják a fél szobájukat elhozni, hogy megmutathassák Adrienn-nek, Annának, Imrének. Amit aztán a kocsiban hagyunk, mert mire odaérünk, már a találkozás öröme tölti be őket.) Talán ez is érzékelteti azt a hangulatot, amit egy-egy Családos nap előidéz nálunk.

Három éve járunk - amikor csak tudunk - Dunaujvárosból. Töretlen lelkesséssel. Sőt, azt kell mondjam, egyre növekvővel. Hogy miért? Mert olyan, mintha hazaérkeznénk. Mert olyan szeretettel, türelemmel és elfogadással fordulnak itt egymás felé az emberek. Mert találkozunk mindenkivel, aki szintén eljön: gyermekkel és felnőttel egyaránt, fiatalokkal és a vitathatatlanul jelen lévő szellemi lényekkel. A Családos nap azért Családos nap, mert akik ott vannak, ők alkotnak egy nagy családot, egy szellemi közösséget. Érkezzen valaki egyedül, párral, gyermekkel vagy családdal, az mindegy. Arra a néhány órára egy picit belekóstolunk az időtlenségbe a jelen lévő szeretetben. Mert jó a hangulat, énekelünk, beszélgetünk, szertartáson veszünk részt, kézműveskedünk, játszunk, közösen ebédelünk és rakunk rendet a program zárásaként. Odaadjuk az időnket, a figyelmünket egymásnak. Mert... jó ott lenni. Végtelenségig tudnám sorolni, hogy miért.

Minden alkalommal többek leszünk egy kicsit. Olyan erőt kapunk, ami a szívünkbe költözik. Krisztus közösségének az erejét, bármennyire is különbözőek vagyunk.

És amikor otthon a gyermekeimtől visszahallom a példabeszédet adott szituációban akár egymással, akár velünk szemben is, muszáj mosolyognom. Kell-e nál több? Nem lehet elmondani. Át kell élni.

Otti

Konfirmáció

2025. április 27-én, vasárnap 10 órától a Pesthidegkúti Waldorf Iskolában (1028 Budapest, Kossuth Lajos utca 15.) teljesítjük a konfirmáció szentségét, amelyet ebben az évben nyolc fiatal fogad: Tuboly Zoé Beneditta, Cs. Tóth Lukács, Miklós Ákos, Farkas Elina Sára, Szűcs András, Zentai Kristóf Péter, Palumby Borbála Klára, Varga-Szemes Dániel János. **Érkezés 9 óra és 9.45 között.**

A felkészülési napon, április 26-án, szombaton 16 órától 17.30-ig a Pesthidegkúti Waldorf Iskolában területi vezetőnk, Stephan Meyer előadását hallhatjuk a konfirmáció szentségéről tolmácsolással.

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

* * *

Konfirmánsok nyári tábora

Szokásaink szerint a jövő évi konfirmáncsoport felkészülése egy nyári táborral kezdődik, amit ebben az évben újra **Ispánkon tartunk 2025. július 14-18-ig.**

Ide várjuk a **2011 Húsvétja és a 2012 júniusa között született** gyermekeket.

Jelentkezés 2025. június 15-ig Bozókiné Tengely Annánál:

bozoki.anna@akereszténykozosseg.org

* * *

Fiatalok tábora

A 14 év feletti fiatalokat **2025. július 14-18-ig** várjuk a táborba. A magyarországi helyszínt még keressük. Figyeljétek a honlapon és az email hírlevélben küldött további információkat!

* * *

Nyári tábor

Kicsiket és nagyokat, családdal vagy egyénileg várunk az egyhetes, szokásosan tartalmas és derűs közös együttlétre. A táborszervezők találkozója a lapzártánk után történik, ezért a konkrét részletekkel később tudunk jelentkezni. A dátumot viszont már most jegyezzétek fel a naptáratokba :-)

Időpontja: 2025. július 20-27. Helyszíne: Gödöllői Waldorf Iskola

Nemzetközi Ifjúsági Találkozó Lengyelországban

2025. június 5-10-ig

A következő Nemzetközi Ifjúsági Találkozó a dreźnói cserkész táborban lesz, festői környezetben, erdők és tavak között. A közösségünkben is részt vesz egy 16 év feletti fiatalokból létrejött csoport, akiket Jász Réka kíséri: Balogh Jakab, Cs. Tóth Ágoston, Gyeszt LÉna, Gyeszt Nina, Varga-Szemes Róza és van der Waerden Veronika. Köszönjük szépen a részvételüket támogató adományokat!

Részletek magyarul <https://akereszténykozosseg.org/ifjusagi-talalkozo/>
németül és angolul a szervezők honlapján: <https://iyfestival.org/>

* * *

Nemzetközi Ifjúsági Tábor Ausztriában

2025. július 28-tól augusztus 11-ig

Az IYC, A Keresztény Közösségi Táborok szervezetének része Hollandiában minden nyáron szervez egy antropozófiai ihletésű tábort, ahová a 17 és 24 év közötti fiatalokat várják a világ minden tájáról. Önálló jelentkezéssel és részvétellel lehet csatlakozni. Részletek: <https://akereszténykozosseg.org/ifjusagi-talalkozo/>

NEMZETKÖZI KITEKINTÉS

Megújulás vagy elengedés?

Olyan szép megtapasztalni, hogy nem csupán az életterületek 100 éves évfordulóhoz hoznak a megújulásra irányuló felkérdezést az adott területeken, de azok korábbi kezdeményezései is ilyen vagy olyan okból válaszünt elé kerülnek.

A hagyományos söckingi munkatársalálkozó is erről szólt az idén. Novemberben kaptuk a hírt, hogy a 2025-ös találkozóhoz szervező segítők keresnek a már meglévő emberek mellé, mert a szervezésért és a kultuszért felelős papot tavasszal betegség miatt nyugdíjazták, és egyelőre csak résztvevőként tud jelen lenni. Amennyiben nem jelentkezik egy pap, akire lehet támaszkodni a szertartásokat illetően, akkor lehet, hogy elmarad a találkozó. Ugyanebben a levélben kérték, hogy írjuk meg a tapasztalatainkat, emlékeinket, fontosak-e még ezek a találkozók, időszerűek-e, ha igen, miért, ha nem, hogyan tovább... Meglepett a

levél és a lelkem kicsit meg is ijedt: utoljára mehetünk Söckingbe, ha egyáltalán? Legalább a 2025-öst meg kellene tartani... ha lenne pap... kit lehetne megkérdezni? Mivel tavaly gyülekezetünk egyik papja, Bozókiné Tengely Anna jelezte, hogy „jövőre ő is jönne”, reménykedve megszólítottam: ugye jön, és vajon vállalna-e szertartásokat? Anna igent mondott, erre az évre vállalta a kultuszhoz kapcsolódó tevékenységeket (két emberszentelő szertartást és két kultikus zárást). Ezzel, a nyugdíjazott pap legnagyobb öröme, a 2025-ös találkozó megtarthatóvá vált. Utolsó pillanatban aztán bejelentkezett Harry Lohse, a régió területi vezetője is, úgyhogy két aktív és egy nyugdíjazott pap érkezett a találkozóra.

A program felépítése is kicsit más volt, mintha az is jelezné, hogy ez egy fordulópont. A „vidám, színes est” rögtön első napon volt, összerázva az amúgy elég jól összeszokott társaságot (igen, oda is „mindig ugyanazok járnak”). Mi magyarok (Bozókiné Anna, Bándy Barbara és én) a dió-dió-mák-mák-só tapsolós játékot vittük, és öröm volt látni az őszinte lelkesedést és mosolyokat az arcokon, ahogy ismételték a magyar szavakat.

Szombat reggel kezdődött a tartalmi rész, ami számomra nagyon tanulságos volt. Thomas Fetscher, a nyugdíjas pap elmondta, hogy ezek a találkozók közel 30 évvel ezelőtt kezdődtek, azzal a céllal, hogy az akkoriban régiószerte tapasztalható számos konfliktust papok és munkatársak között valahogy informálisabban kezelni lehessen. (A régió annak idején Bajorországot, Ausztriát és Csehországot foglalta magába). Ezek kezdetben nem voltak felhőtlen találkozók, de nagyon hasznosak voltak abból a szempontból, hogy mindkét „fél” kifejezhette a szükségleteit, és esetleg változások is be tudtak indulni. Később ez a találkozó átalakult egy olyan együttlété, ahol a papok és munkatársak tartalmilag értékes, de nem a mindennapi működéshez kötött időt tölthettek együtt. Ez abszolút sikeresnek bizonyult, a jelenlevők nagy része visszatérő résztvevővé vagy szervezővé vált, és úgy nyilatkozott, hogy az itt kapott szellemi és lelki táplálék egész évre kitart. A régiókat 2017-ben átszervezték, így Bajorország önálló régióvá vált, és megalakult a Középső Európa régió, melyhez Ausztria, Csehország, Magyarország, Románia gyülekezetei tartoznak a szlovákiai és szlovéniai kezdeményezésekkel együtt. Ahogy erről már korábbi beszámolóimban írtam, a bajorok ezt veszteségként élték meg, és eldöntötték, hogy legalább ezt a kötetlen találkozót folytatni akarják a korábbi régióhoz tartozókkal és velünk, újakkal is. A keletieknek még a részvételi költségek fedezéséhez is segítséget ajánlottak fel. Nagyon

izgalmasak voltak azok a találkozók, ahova népes delegációk érkeztek a csehek-től, románoktól, egyszer a szlovénektől is, a számos osztrák és bajor gyülekezetből....

Megéltem kb. 50 fős találkozót is, ahol persze a folyamatos tolmácsolás lassított, de színesített is. A covid itt is bezavart, a 2021-es, elfüggönyözött ablakok mögött megtartott találkozón csak azok tudtak részt venni, akik nagyobb ellenőrzés kockázata nélkül utazhattak. A résztvevők átlagéletkora az idő múlásával egyre magasabb, vannak, akik betegséggel birkóznak, vagy már nincsenek is közöttünk, és így a létszám is csökken.

Kit szólít meg ez a találkozó? Kiket szeretne megszólítani? Hogyan kell azokhoz, akiket szeretne megszólítani, úgy szólni, hogy meg is hallják? Hasonló kérdések merültek fel, ezekre keresték a bajorok a választ, a többiek segítségével. Mivel a fiatalok behívása mindenütt nagyon aktuális és égető, csodálatos gondolatokat mondott Sarah Humérez, a bajor régió fiatal, rendkívül kompetens és odaadó koordinátora (akinek már az édesanyja, Dorothea Humérez is koordinátor volt :-). Sarah-val találkozhatunk majd Budapesten, május 15-18-án, a Koordinátorok találkozásán. Ugyanakkor, ha az ő ötletei alapján alakulna ki egy „új” Werkstatttreffen (Műhelytalálkozó, ez a neve ennek a munkatárstalálkozásnak), akkor az már nem ugyanaz a találkozó lenne, mint eddig. Ami természetesen lehetséges, akár jó és kívánatos út lehet, ugyanakkor Andreas Geber, az egyik főszervező, a bécsi zenetanár kifejezte, hogy ő *ezekre* a „találkozókra szerződött”, és amennyiben a találkozó milyensége változik, neki *szabadságában* áll azt mondani, hogy ő ebben már nem tud részt vállalni. Csodálatos volt látni, ahogy ez a tiszta beszéd megjelent, és a tudatosság fényét hozta, hogy ne sodródjanak bele pusztán lelkesedésből valamibe, amit nem is gondoltak igazán végig. Számomra ez a pillanat volt a találkozó legnagyobb ajándéka. Fordulópontot éltünk meg. Kitégult a tér, felemelkedhettünk, és láthatóvá vált a találkozó egész kis erdeje, nem csak egyetlen fa.

Természetesen a két és fél nap alatt más témákkal is foglalkoztunk. A területi vezetőt kérték, hogy beszéljen arról, mi zajlik most A Keresztény Közösségben, volt empátiaséta, kötetlen beszélgetésekkel töltött szünetek és étkezések, és persze szertartások.

A beszélgetés alatt végig ott volt középen egy bambuszrúd gyertyával, ami mérlegszerűen átbillent, ahogy égett le a gyertya. Nagy élmény volt ezen "mérni" az idő múlását.

A Haus Freudenberg szer-tartástere a földszint alatt van, apró ablakkal. És az egész beton, csupasz beton. Az oltár mögött oválisan, ölelőn ívelve, lilára festve. Az oltár és a rajta lévő hét gyertyatartó is beton. Van némi rejtett világítás oldalt a falban, ha szükséges használják, de leginkább a rengeteg gyertya világít a sokkarú gyertyatartókon. Ala-

csony a belmagasság, a három lépcső is olyan alacsony, hogy szokni kell a rajtuk való lépkedést ministráláskor. Ennek köszönhetően egy szertartás itt valami egészen különleges élmény: mintha egy apró múltbeli vagy jövőbeli kápolna lenne a katakombákban, ahol a világ szeme elől eldugottan kapcsolódhatunk a Szellemhez. Ahova nem lehet csak úgy betévedni az utcáról véletlenül, hanem tudatos éndöntéssel kell keresni a helyet, a kapcsolódást Krisztushoz.

Vasárnap délben, jóval a program tényleges vége előtt kellett hármunknak elköszönni és hazaindulni. Amikor Thomas Fetschertől köszöntem el, váltottunk pár mondatot, és csendesen ezt mondta a végén, mintegy megerősítésként: „Én azt gondolom, folytatódni fog.”

Így legyen.

Huffman Szilvi

SZÍVÜGYEINK

Hátizsákkal Stuttgartban – beszámoló az orientációs évről

2024 szeptemberétől a hátizsákkal minden hónapban Stuttgart felé veszem az irányt, ugyanis az orientációs év keretein belül néhány napot a papi szeminárium épületében töltök. Ez az év tulajdonképpen egy "nulladik" évfolyam, ahol megismerkedünk A Keresztény Közösséghez tartozó antropozófiai alapokkal, foglalkozunk az evangéliumokkal, euritmiazunk, fejlesztjük a beszédünket stb.

Jelenleg tízen veszünk részt a szemináriumon ebben a formában. A csapat sokszínűségét jelzi, hogy német származásúakon kívül van köztünk chilei, olasz, dél-koreai és magyar, a foglalkozásokat illetően pedig tanár, énekes, orvos, kereskedelmi képviselő, euritmista, terapeuta, gépész és más is. A társaságból hárman utazunk a legtöbbet, rajtam kívül még ketten jönnek minden hónapban Olaszországból és Szlovéniából. A képzés keretein belül, a rövid alkalmakon kívül, a Nagyhetet fogjuk még együtt tölteni, valamint június elején Dornachba utazunk a papi szeminárium többi évfolyamával együtt.

A képzés havonta egy alkalommal, pénteken este 19:30-kor kezdődik. Ilyenkor rövid beszélgetés után a szemináriumvezető papok (Mariano Kasanetz, Xenia Medvedeva és Georg Schaar) egyike bevezeti az aktuális témát. Másnap reggel nyolc órakor emberszentelő szertartással kezdjük a napot, majd jó hangulatban együtt reggelizünk. A napot felváltva elméleti és gyakorlati foglalkozások tarkítják (euritmia Dagmar von Radeckivel, beszéd Moni Boermannal), melyeket néhány órás ebédszünet szakít meg. Erre szükség is van, mert a szombati programokat este 21:30 után zárjuk. A nap utolsó, de nagyon érdekes része 20 órakor kezdődik, amikor egy-egy oktató vagy pap életútját ismerhetjük meg. Nagyon inspiráló, erőt adó beszélgetésekben van ekkor részünk.

Éjszaka még sétálok egy kicsit, átgondolom a történeteket, a rengeteg információt, amit kaptunk, a sok érzést, amely áthullámszik rajtam ezekben a napokban. Eleinte nehéznek éreztem a tanulást, ami jobbára a hiányos szókinccsemnek köszönhető, de a többiek nagyon sokat segítettek, most pedig már egyre jobban értem a szakszavakat is. Ami hátránya, de a kreativitás és problémamegoldás fejlesztése tekintetében nagy előnye is ennek az oktatási formának: a sok logisztika, az utazások előkészítése és az otthon maradtak jólétéről való gondoskodás (pl. gyermekfelügyelet). Viszont az elmúlt hónapokban kiderült, hogy mennyi

minden megoldható, ami először lehetetlennek tűnt. Mintha megmozdulna az egész világ körülöttünk, ha mi is mozgósítjuk a teljes akaratunkat valamely ügy érdekében. Nagyon sok változást érzek magamban, ami nemcsak az akarat-erőm kibontakozását illeti, hanem a belső egyensúlyom fokozódó stabilitását, több bizalmat, valamint máshogy tekintek a világba/világra is. Rájöttem, hogy a helyes irányba végrehajtott valódi erőfeszítés nemcsak a világot táplálja, hanem a saját belső lényünket is.

Az elutazás napján korán reggel ébredek, mert délelőtt indul a repülőgépem. Több résztvevő kérdezte Stuttgartban, hogyan lehet az, hogy elég egy hátizsák a hétvégére, és abban nemcsak ruhákat, könyveket, napi használatú cikkeket, de még házi süteményt is viszek magammal. Ebbe belegendolva, rájöttem, hogy ami valójában számít, az egy másik, nem evilági „bőröndünk”. Ez egy szemmel láthatatlan belső tér, amely végigkísér bennünket életünk döcögős útjain, és olyan hatalmas, hogy egy repülőgépre sem férne fel. Korlátlan mennyiségben telepakolhatjuk mindenféle jó gondolattal, jó cselekedetekkel, melléve sok-sok szeretetet. Ezeket nagyon egyszerű magunkkal vinni, még egydecis flakonok sem kellenek hozzá!

Bízom benne, hogy lehetőségem lesz a továbbiakban is a papi szemináriumon tanulni, és a későbbiekben a „bőröndöm” tartalmát szeretettel szétosztogatni.

Fehér Anita

A pálos rend szellemisége

A pálos rend működésének van egy hivatalos, kissé száraz, exoterikus története és egy színesebb, izgalmasabb ezoterikus vonulata is. Az előbbi csupán a történelmi tényekkel foglalkozik, az utóbbi a szakrális magyar néphagyomány alapján betekint a rend életét övező sok-sok rejtély és titok mögé, és megpróbál magyarázatot adni azokra. Ez az írás foglalkozik mindkét vonulattal, hozzávéve mindazt, ami Rudolf Steiner szellemtudományos kutatásaiból a pálos rend szellemiségéről elmondható.

A pálos rend rövid története [1]

A pálos rend az egyetlen magyar alapítású és máig létező férfi szerzetesrend, melyet Boldog Özséb alapított 1250-ben. Történetük dióhéjban a következő:

Özséb 1246-ban esztergomi kanonokként úgy döntött, hogy remeteségbe vonul a Pilis hegyeibe. Itt összegyűjtötte a szétszórt remetéket, majd monostort és egy templomot épített a Szent Kereszt tiszteletére¹. Az új rend védőszentjévé Remete Szent Pált² választotta. A Szentszék 1308-ban engedélyezte számukra Szent Ágoston reguláját, és pápai jogú renddé nyilvánította a pálosokat.

A pálos rend töretlenül fejlődött egészen a török megszállásig. A XV. századra az országban 900 pálos élt, a világban 8 provinciában kb. 300 kolostoruk volt.

A rend létét a török megszállást követően II. József 1786-os feloszlató rendelete tiporta el, amely után csak Lengyelországban maradt meg egy kis mag. A pálosoknak a rend megszűntetése után 150 évig nem sikerült újraéledniük Magyarországon, csak 1934-ben nyílt lehetőség a hazatelepülésre.

A rend központja jelenleg a lengyelországi Częstochowában, a Jasna Góra-i kolostorban van, a magyar tartomány székhelye pedig Pécssett.

A szakrális néphagyomány a pálosokról [2]

Feltűnő, hogy templomaikat és kolostoraikat kivétel nélkül barlangok és források közelében építették. Ezeket a barlangokat a pálosok feltárták és felkutatták. Ez azt jelenti, hogy azokban a barlangokban valamit őriztek, ezek a barlangok valamiért fontosak voltak számukra.

De mit is kerestek valójában? Tudták, hogy a Pilis emberemlékezet óta a magyarság szakrális helye, központja. Erről tesznek tanúságot középkori krónikáink:

¹ Szent Kereszt tiszteletére: „*melynek erejével az emberiség ősi ellenségének minden cselészövése meghiúsul*”. Innen a mondás: „*In Cruce salus.*” - “Keresztben az üdvösség.”

² Thébai Remete Szent Pál (227-341): egyiptomi származású, az első ismert nevű keresztény remete, a sivatagi atyák egyike. A legenda szerint pálmafa alatt élt, holló táplálta mennyei kenyérrel, sírját két oroszlán vájta ki a karmaival. Ezek a motívumok megjelennek a pálosok címerében is.

Amikor Attila király a négyszázas években bejött a Pilisbe, egyes források szerint Dömös és Dobogókő között egy hatalmas város romjait találta, és megdöbbenve látta, hogy a falakon ősei írásjelei vannak, és ő is, meg népe is el tudja olvasni azokat. Ezt a várost megújította, és a neve akkor Szikambria lett.

"Atilla örökségét jöttem visszavenni" - mondta Árpád fejedelem, amikor bevo-
nult Atilla király városába, a pilisi Szikambiába. Árpádék újból felújították, és ez lett Ósbuda (Vetus Buda).

Az ősemlékezet visszamegy egész a szkíta időkig, és a pilisi barlangok egy részét ősi szkíta temetkezési helyként tartja számon.

A pálosok tehát mintegy átveszik, átörökítik azokat a templomokat, szent helyeket, csodatévő barlangokat, amelyeket az Árpád-ház annak előtte használt a haza szakrális védelmére.

A pilisi barátok szellemi impulzusai

Első tagjaik a pilisi erdők remetéiből kerültek ki; közülük sokan mágus-táltos beavatottak voltak, akiknek szent irata a rovásírásos Mani-féle Biblia volt.

De jöttek ide üldözött katharok (albigensek) is a reinkarnáció tanával (ellenük keresztes hadjárat folyik az 1200-as évek elején Franciaországban).

Az 1300-as évek elején Franciaországban zajlanak a templomos perek és az egész Európában halálra ítélt templomos lovagok közül jónéhányan a Pilis barlangjaiban keresnek és találnak menedéket.

A pálosok tehát kapcsolatba kerültek az ezoterikus kereszténység szinte valamennyi ágával, így joggal mondhatjuk, hogy ők is azt a fajta kereszténységet képviselték, melyet összefoglaló néven János-kereszténységnek nevezünk, szemben a Róma által képviselt Péter-kereszténységgel.

Fontos megemlíteni még azt a szellemi kapcsolatot is, ami Boldog Özséb és Aquinói Tamás között alakult ki, amikor Özséb Rómában járt a rend pápai jóváhagyása ügyében 1262-ben. Tamás felkarolta a pálosok ügyét, és közbenjárt a pápánál, aki végül áldását adta a rend működésére.

Az alapításról szellemtudományos szemszögből [3]

A pálos rend születése a XIII. sz. közepén, 1250-ben történt. Szellemileg igen mozgalmas és izgalmas ez a korszak, mely olyan szellemi nagyságokat ad a világnak, mint Assisi Szent Ferenc, Albertus Magnus, Aquinói Szent Tamás, vagy a magyaroknál Árpád-házi Szent Erzsébet és Szent Margit, továbbá csodálatos művészeket, mint Giotto, Dante, Wolfram von Eschenbach stb.

De ebben az évszázadban volt még valami, a nyilvánosság számára láthatatlan esemény, amire Göllner Mária hívta fel a figyelmet R. Steiner 1911. szeptember 27-28-i előadásai alapján.

Az 1250-es évet Rudolf Steiner rendkívül fontosnak nevezi, ugyanis ekkor kapta meg a felkészítést a rózsakeresztes mozgalom hordozására és vezetésére az a személyiség, aki majd a következő inkarnációjában, a XIV. században kezdi el működését. Ez a különleges tett a Formaszellemek hatására következett be, és ebből az impulzusból született meg a rózsakeresztes mozgalom, és ennek tudható be ennek a századnak a hallatlan szellemi pezsgése is.

Elmondhatjuk tehát, hogy ugyanaz az impulzus, ami a világban előkészítette a rózsakeresztes mozgalom működését, Magyarországon a pálos rendet hívta életre!

A pálosok küldetése [4]

Rudolf Steiner „A Kelet a Nyugat fényében” címmel 1909. augusztus 31-én Münchenben tartott előadásában számol be arról az érzékfeletti zsinatról, melyet Mani hívott össze Szkítiánosz, Buddha és Zarathusztra részvételével.

„Mani abból a célból gyűjtötte egybe ezeket a személyiségeket, hogy velük megtanácskozza, hogyan lehet fokozatosan újra feléleszteni és egyre jobban és erőteljesebben belevinni a jövőbe azt a bölcsességet, amely az Atlantisz utáni kor különböző korszakain keresztül fennmaradt. Ebben a kollégiumban hozták létre ők négyen annak az európai misztériumiskolának a tervét, amely rózsakeresztesség néven ismeretes.”

De Steinernek ezen szavai rávilágítanak arra, hogy a pálosok a maguk tevékenységével tulajdonképpen azt hajtották végre, amit ezen az érzékfeletti zsinaton Maniék elterveztek: az ősi bölcsességet vitték bele a jövő kultúrájába,

azon belül a kereszténységbe, hozzájárulva ezzel Krisztus lényének jobb megértéséhez, még akkor is, ha ez nem feltétlenül volt tudatos részükről.

Ez a pálosok és egyben a magyarság küldetése: az egész emberiség szellemi fejlődésének védelme és szolgálata az Isteni terv részeként.

Budapest, 2025. február 26.

Balogh Ádám

Felhasznált irodalom:

- [1] Egyszer valaki hallgatott Isten hívására (<https://palosrend.hu/a-rend/>)
- [2] Gönczi Tamás: Ennek a világnak... Pilisi titkok, pálos barátok (Budapest, 2002, Bé-Bé Kiadó)
- [3] Nagy Emilné dr. Göllner Mária: Az igazi Rózsakereszteség keletkezéséről és működéséről (<https://adoc.pub/az-igazi-rozsakereszteseg-keletkezeserl-es-mkdeserl.html/>)
- [4] Rudolf Steiner: A Kelet a Nyugat fényében [GA 113] (Budapest, 2001, Új Manifeszt Kiadó)

CSOPORTMUNKÁK ÉS KÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Az evangéliumi kör Budapesten

- Krisztus feltámad!
- Valóban feltámadt!

Így köszöntik egymást a keleti keresztények Húsvétkor és az azt követő időszakban. De mi is történt a későbbiekben? És hogyan kapcsolódik mindez a mi egyéni életünkhöz? Ennek járunk utána a budapesti evangéliumi körön.

A nyári szünet óta Az apostolok cselekedeteinek 12. fejezetével kezdődően minden hónapban újabb és újabb fejezetet olvasunk el és dolgozunk fel a csoportban.

Jártunk Jeruzsálemben, ahol kivégezték az Úr testvérét, Jakabot, és ahol Péter csodálatosan megszabadult. Láttuk, hogy hogyan indult el missziós útjára még egyetértésben Pál és Barnabás Antiókhiaiából. Láttuk, hogy milyen nehézségeket

éltek meg a missziós úton – ideértve a fizikai bántalmazást és az Evangélium félremagyarázását is. Olvastuk, hogy az apostolok jeruzsálemi gyűlése – ha tetszik: zsinata – hogyan adott választ a felmerülő problémákra (tudniillik, nem kell zsidónak lennünk, mielőtt keresztényekké leszünk). Láttuk azt is, hogy milyen nehézségei támadtak Pál apostolnak és Barnabásnak, és hogyan váltak külön. Követtük Pál apostolt Európába, ahova utazva hozzájuk csatlakozott az egyes szám első személyben mesélő Lukács is. Nyomon követhettük Pál útját Thesszaloniában, Athénban és Korinthusban is.

Beszélgéseink során a szöveg legelső, történeti rétegének feltárása után azon igyekeztünk, hogy megérthessük: hogy történik ez ma, a mi életünkben. Mikor vagyok Péter vagy Pál apostol? Hogyan teljesítem az apostolságomat? Mikor vagyok épp az üzenetet közvetítő ellensége? Mit jelentenek ezek a helyszínek és történetek az én személyes megélésemben/megvalósításomban? Hol kapcsolhatom ezt a majdnem 2000 éves szöveget a 21. századi önmagamhoz? Tehát nem csupán feldolgoztuk azt, hogy mit ír a Biblia, Az apostolok cselekedetei, hanem megpróbáltuk felismerni a mélyebb rétegekben rejlőt is, hogy gyakorlati módon életünkre alkalmazhassuk a felismert igazságokat. Hazavittük őket magunkkal, hogy a mindennapokban is útmutatóink legyenek.

Ahogy János evangéliuma Prológusában olvassuk: „(Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít.” (Jn 1,9).

Brátán János

ÉNERŐD képzés

Résztevői visszajelzések és beszámoló az első élő és online alkalomról

A belső erő felfedezése és közös megélése

Február 8-án kezdődött az új, kilenc alkalmas önismereti antropológus képzésünk. Az első élő nap során mély belső munkát, inspiráló előadásokat és mozgásos gyakorlatokat élhetett át a közel 80 résztvevő, miközben egy biztonságos, támogató térben találkozhattak egymással és egyéni félelmeikkel. Mindenki lehetőséget kapott arra, hogy jobban megértse önmagát, és közben kapcsolódjon másokhoz is.

Hangtálak, Rudolf Steiner-spruchok, antropológiai előadások, szociáleuritmia

Az élő napot egy hangtálakkal felvezetett Rudolf Steiner-spruch nyitotta meg. Ezután Weöres Sándor versre szociáleuritmia-gyakorlatokkal hangolódtunk össze. A résztvevők úgy fogalmazták meg, hogy az euritmia mozdulatain keresztül új módon tudtak kapcsolódni saját belső világukhoz:

„Most tudtam meg, hogy mi is az euritmia. Csenge csodálatosan szervezte, vezette a nagy tömeget.”

„Az euritmia segített kikapcsolni a gondolataimat és újféle módon magamra látni.”

„Volt bennem ezzel kapcsolatos félelem régi tapasztalatok kapcsán, és ez most feloldódott.”

Antropológiai előadások

Az euritmiát követő előadások mélylélektani és szellemi témákat érintettek, például az érző, kedély- és tudati lélek hármasságát, a félelmeinkkel való szembenézést, a nehéz emberi kapcsolatok karmikus összefüggéseit vagy akár Michael küldetését.

A résztvevők kiemelték, hogy nem csupán elméleti ismereteket kaptak tőlünk, előadóktól, hanem az általunk megosztott személyes tapasztalatokon keresztül kerültek közelebb félelmük belső feltárásához.

„Anna beragyogta a termet, nemcsak a felkészültsége, de a személyisége is inspiráló, erőt adó. A lelkemig ért, amit és ahogyan mondta.”

„Imre előadásai nagyon tartalmasak, minden szava kincset ér, nincs egy felesleges mondata sem, mély szellemi megértésre jutok gondolatmenetét követve, fontos összefüggéseket világít meg, túppontosak a megfogalmazásai, szeretem a nyugodt tempót, ahogy beszél, jól tudom követni, lényéből tisztaság, bölcsesség, nyugalom, szellemi erő árad.”

„Nagyon tetszett Ádám lendülete, magabiztossága, gyöngeségeinek őszinte, bátor felvállalása, a személyes élettapasztalatairól való megnyilatkozásai. Nagyon jó volt hallgatni őt, és látszik, hogy milyen nagy szervező energiákat tett az egészbe.”

Kiscsoportos műhelymunkák

Az előadásokat követően különböző kiscsoportos műhelymunkákban páros gyakorlatok segítették a témák feldolgozását:

„Sokan voltunk egy helyen, közös érdeklődésekkel, kérdésekkel, fejlődni akarással, és teljesen idegeneknek nyíltunk meg egészen mély érzelmi és lelki dolgainkról, amelyekről én nem szoktam csak terápián vagy közeli rokonnal, barátal, társsal beszélni. Ez nagy kihívás és nagyon felemelő tapasztalat volt számomra, sok bátorságot és utána nagy felismeréseket hozott.”

Védett közeg

A képzés egyik legmeghatározóbb része a védett közeg. A résztvevők nyitottsága, elfogadása és mély beszélgetései különleges atmoszférát teremtettek a belső fejlődésre:

„Számomra az volt igazán jó, hogy azt érezhettem, óvjátok, véditek az emberi méltóságot. Úgy vehetek részt sok emberrel egy benső munkafolyamatban, hogy közben szabadon hagyva lehetek a feltárulkozásban, megnyílásban. Bátorító volt!”

Az esti záróakkord – elmélyülés előszóra és élő zenére

Ugyan a nap végére már többen elfáradtak, de még egy különleges, művészeti elemekkel átszőtt zárórész következett. Különböző idézetek hangzottak el, miközben élő csellózene segítette az elmélyülést.

„Kinyitott belül egy ajtót, amit magamtól nem tudtam kinyitni.”

„Született belőle egy új felismerés, megértés, ott, a zene és az idézetek hallgatása alatt, amit viszek tovább magammal! Köszönöm!”

„Nagyon fáradt lehettem, alvás és ébrenlét határán mozogva gyönyörködtem, fürdőztem az élményben.”

„Az idézetek most is bennem rezegnek, jó lenne mind megkapni őket. Az élő zene is nyugtató volt.”

Az élő napok közötti online alkalmak

Az Énerőd képzés tervezésekor úgy döntöttünk, hogy kísérletképpen kipróbáljuk azt, hogy az élő napok közötti heteket online alkalmakkal egészítjük ki. Tudtuk előre, hogy ez más lesz, mint egy élő találkozás, de reméltük, hogy így is értékes tartalmakkal, impulzusokkal és legfőképpen gyakorlati feladatokkal segíthetjük a képzés résztvevőit. Ugyanis szeretnénk volna azt elérni, hogy a résztvevők fejlődéséhez a támogatásunk legalább heti szintű lehessen, és ne maradjon ki túl sok idő az élő alkalmak között. Az egyik résztvevő így fogalmazta meg ezt a számára is új, online élményt:

„Alapvetően hányingerem van és minden porcikám tiltakozik az online események ellen, de ez a tegnapi esemény nagyon jó volt, hasznos volt, az online mivolta ellenére is szuperül működött, szóval egy nagy, elismerő vállveregetés-megerősítés: jó, hogy bevállaltátok!”

Új képzésünk a visszajelzések szerint sokak számára már most mély felismeréseket és inspirációt hozott, és az egyik legfontosabb tanulság, hogy a belső erő és az önismeret egy támogató közösségben fejlődik igazán.

A képzésünk még közel sem tökéletes, az alkalmak között is folyamatosan megbeszéléseket tartunk, csiszolgatjuk, fejlesztjük, és a sok-sok pozitív üzenet között azért kaptunk építő jellegű visszajelzéseket is, pl. a helyszínre vonatkozóan. Nagy hálát érzünk a szívünkben, hogy a közel kétéves tervezés után végül

bátran belevágtunk ebbe a hatalmas vállalkozásba, és hogy mi is rengeteget tanultunk egymástól a folyamat során.

Köszönjük az első ÉNERŐD-résztevőknek a bizalmat, hogy velük együtt járhatjuk kilenc héten keresztül ezt a mély, titokzatos és felemelő fizikai-lelki-szellemi utat!

Krivácsy Ádám

„Valamennyi kezdeményező és alkotó cselekedetet illetően egyetlen alapvető igazság létezik – abban a pillanatban, amikor valaki határozottan elkötelezi magát, a Gondviselés is működésbe lép.”

Johann Wolfgang Goethe

Kultikus motívumok elmélyítése, aktuális gyülekezeti hírek, személyes tapasztalatsere

Az emberszentelő szertartás mélyebb megismerésére adunk lehetőséget és aktuális hazai, nemzetközi keresztény közösségi hírekről számolunk be rendszeresen a hónap első vasárnapján, a Nádor utcai kápolnában 11.20 órától 12.30-ig. Beszélgetünk a felmerülő kérdésekről, és érdekes személyes tapasztalásokról lehet értesülni. Szeretettel várunk mindenkit, aki szeretné mélyebben megismerni és hordozni a szertartásokat és közösségünket. Akik tovább is tudnak maradni, azokkal egy rövid batyus ebéd után folytatjuk a témáinkat a résztvevők érdeklődésének és lehetőségeinek megfelelően.

Tematikus napok

Május 3-án, június 7-én és szeptember 6-án, szombati napokon egy-egy kiemelt témával foglalkozunk. A programot hírlevélben, a hirdetőtáblán és az esemény-naptárban ismertetjük.

Evangéliumkör

Az evangélium és életünk összefüggéseiről beszélgetünk. Hazánkban hét helyen működik evangéliumkör A Keresztény Közösség szellemiségében: Ispánkon az Őrségben hetente, Szombathelyen, Nemesvámoson, Budapesten, Gödöllőn, Pécsen és Debrecenben havonta. Budapesten jelenleg az Apostolok cselekedeteivel foglalkozunk alaposabban.

A kapcsolattartók elérhetőségeit a programismertetőnkben közöljük.

Fiatal felnőttek beszélgetése

Aktuális életkérdésekről beszélgetünk Silye Imre segítségével havonta egy alkalommal. Az időpontok a honlapunk eseménynaptárában láthatók. Szeretettel várjuk a 21-33 év körüli fiatal felnőtt érdeklődőket.

Sorsalakítás és karma

A sors és a karma törvényszerűségeinek megismerésével foglalkozunk Rudolf Steiner „A karma megnyilvánulásai” előadássorozata mentén a programismertetőben és eseménynaptárban megadott időkből. Előadó Strassenreiter József, aki az előadás utáni beszélgetéseket Silye Imrével együtt kíséri. 17.00-17.25 között lehet érkezni, 17.30-kor zárjuk az ajtót. A később érkezők csatlakozhatnak a szünetben 18.30 és 18.50 között. Érdeklődni Strassenreiter Józsefnél lehet a 30-444 6634 telefonszámon.

„A béke arca”

Vlagyimir Szolovjov által inspirálva működik ez az olvasókör a jó és a gonosz működésének megértésére törekedve. Bármikor lehet csatlakozni, minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Érdeklődni lehet Nagy Ágnesnél: tel. 20 281-9942.

Időpontok a programismertetőnkben és az eseménynaptárban találhatóak.

KAPCSOLAT

Bozókiné Tengely Anna

pap-lelkész

3200 Gyöngyös Lehel u. 18.

mobil: +36 20-463-4163

botean68@gmail.com

Silye Imre

pap-lelkész

1038 Budapest, Templom u. 44.

mobil: +36 20-440-9717

imresilye@web.de

HÍRLEVÉLRE FELIRATKOZÁS ÉS TÁJÉKOZTATÁS

info@akereszténykozosseg.org

Tel. 30-7515 745

Honlapunk: <https://akereszténykozosseg.org/>

Címünk: A Keresztény Közösség, 1051 Budapest, Nádor u. 34. I/1.

TÁMOGATÁSI LEHETŐSÉGEK

Szívesen fogadunk bármilyen támogatást, rendszeres hozzájárulást, alkalmi adományt átutalással is A Keresztény Közösség Egyház számlájára:

MagNet Bank 16200106-00083373

Az első Goetheanumban alapított **Keresztény Közösség** magyarországi gyülekezete jogosult fogadni a befizetett személyi jövedelemadó egyházi szervezeteknek felajánlható 1%-át. **Technikai szám: 1926**

A CIVIL szervezeteknek járó 1%-ot felajánlhatod a **Magyar Antropozófiai Társaság** támogatására. **Adószám: 19654133-2-41**

Hálásan köszönjük az eddigi támogatásokat! Kérjük, segítsétek ebben az évben is közösségünk sokrétű tevékenységét rendszeres támogatással, adományozással, a rendelkezéssel, és ajánljátok ezeket a lehetőségeket barátaitoknak, ismerőseiteknek is. Köszönjük!

IMPRESSZUM

Kiadja A Keresztény Közösség Egyház Magyarországi Gyülekezete

1051 Budapest, Nádor u. 34.; Adószám: 18296862-1-41

Megjelenik 180 papírpéldányban és digitálisan

Felelős szerkesztő: Silye Imre Olvasószerkesztő: Boros Mária